

Pasaje biblice grele referitoare la tema „siguranța mântuirii”

Versete călăuzitoare: Iacov 2.24; 2 Petru 2.1; 2.20-22; Evrei 6.4-6; Ioan 15.2,6; Matei 12.45; Apocalipsa 3.11

(Extras dintr-o scrisoare veche)

Introducere

Să examinăm acum diferitele pasaje din Scriptură care, așa cum spuneți în scrisoarea dvs., sunt de obicei citate de cei care neagă doctrina perseverenței până la sfârșit. Mai presus de toate, însă, este de mare importanță să punem în lumină un principiu care este, după părerea mea, de cea mai mare importanță pentru explicarea Sfintei Scripturi în general. Acest principiu este următorul: „Nici un pasaj din Scriptură nu poate fi în contradicție cu un altul.” Prin urmare, dacă pare să existe o contradicție, aceasta are doar cauza în lipsa înțelegerii noastre spirituale.

Iacov 2.24

Iacov 2.24: Vedeți că omul este îndreptățit din fapte și nu numai din credință.

De exemplu, dacă cineva ar dori să citeze Iacov 2.24 pentru a dovedi îndreptățirea prin fapte, s-ar putea să mă simt incapabil să-i dau răspunsul corect. Este foarte posibil ca mii de oameni, la fel ca Luther, să fi fost încolțiți de acest pasaj. Pot să am cea mai desăvârșită certitudine în privința îndreptățirii mele, pot fi deplin convins că nu vreau faptă, pe care am făcut-o, ci simpla credință în Isus Hristos este cauza mântuirii mele, și totuși s-ar putea să nu fiu în stare să explic cuvintele lui Iacov: „Vedeți că omul este îndreptățit din fapte și nu numai din credință.” Probabil nu-l înțeleg pe apostolul Iacov și, prin urmare, mă aflu într-o mare nedumerire din cauza contradicțiilor aparente care există între Iacov și Pavel. Ce este de făcut? Nimic altceva decât să aplicăm principiul pe care l-am enunțat mai sus: „Nici un pasaj din Scriptură nu poate fi în contradicție cu un altul.” S-ar putea mai degrabă să te temi de ciocnirea a două corpuri cerești, care se deplasează pe orbita prescrisă pentru ele de Creator, decât ca două pasaje din Scriptură inspirate divin să se contrazică între ele.

Acum citesc în Romani 4.5 următoarele cuvinte foarte clare: „Dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care îl îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate.” Aici acțiunea proprie, ca principiu de îndreptățire, este exclusă cu desăvârșire și numai credința este recunoscută ca atare. La fel citesc și în Romani 3.28: „Pentru că noi socotim că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele legii.” Și, de asemenea, în Romani 5.1: „Deci, fiind îndreptății prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” Același lucru îl găsim în epistola către Galateni, căci acolo citim: „Știind că omul nu este îndreptățit din faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim îndreptății din credința în Hristos, și nu prin faptele legii; pentru că din faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit” (Galateni 2.16).

În toate aceste pasaje și în multe altele, așa cum am menționat deja, lucrările sunt excluse în totalitate ca principiu al îndreptării, iar limbajul acestor pasaje este atât de simplu încât orice om, oricât de neinstruit ar fi, îl poate înțelege. Dacă noi prin urmare, nu putem explica Iacov 2.24, trebuie fie să negăm acest pasaj, fie să ne luăm refugiul la principiul de mai sus, conform căruia niciun pasaj din Scriptură nu poate fi în contradicție cu altul. În acest din urmă caz, ne vom continua drumul cu o încredere neschimbabilă și o liniște desăvârșită, și vom ține cu bucurie doctrina principală a Evangheliei, „îndreptăirea prin credință fără fapte ale legii”.

Acum că ne-am îndreptat atenția asupra lui Iacov 2.24, este potrivit să facem câteva comentarii pe scurt, care ar putea contribui la promovarea unei înțelegeri corecte a acestui pasaj. În versetul 14 găsim o cuvânt mic și discret care este, ca să spunem așa, cheia pasajului de față. Acolo apostolul întreabă: „Frații mei, ce folos dacă cineva zice că are credință, dar nu are fapte?” (Iacov 2.14). Dacă ar fi întrebat: „La ce bun dacă cineva are credință?”, atunci dificultatea ar fi dificilă. Dar cuvântul scurt „zice” înlătură toate dificultățile și ne arată într-un mod clar ce vrea apostolul să ne învețe. Ne-am putea întreba cu aceeași îndreptărire: „La ce bun dacă cineva spune că are o sută de mii de euro, dacă nu-i are?” Cu siguranță că nu este de nici un folos pentru cineva dacă doar spune că are credință, ci numai dacă el o are cu adevărat are „folos” de ea atât pentru prezent, cât și pentru veșnicie, prin aceea că credința îl face una cu Hristos și îl plasează în posesia deplină și intactă a tot ceea ce Hristos a făcut pentru noi și a tot ceea ce este El pentru noi înaintea lui Dumnezeu.

Acest lucru îmi dă un motiv să privesc subiectul în cauză dintr-un alt punct de vedere, care elimină complet contradicțiile aparente dintre epistolele lui Pavel și Iacov. Există o mare diferență între faptele *Legii* și faptele *credinței*. Pavel le exclude pe primele, în timp ce le impune pe celelalte. Dar repetăm cu toată tăria că Pavel exclude doar faptele *Legii* și că Iacov impune doar faptele *credinței*. Faptele lui Avraam și ale lui Rahab nu au fost fapte ale Legii, ci fapte de credință. Ele erau roadele naturale ale credinței, fără de care nu ar fi avut nicio putere de justificare. Iar dacă cineva întreabă care este diferența dintre faptele Legii și faptele credinței, răspunsul este că faptele Legii sunt cele pe care cineva le face pentru a obține viața, în timp ce în faptele credinței se văd roadele naturale ale vieții pe care o are deja. Și ce trebuie să faci pentru a obține viața? Trebuie să crezi în Fiul lui Dumnezeu. „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă” (Ioan 5.24). Înainte de a putea face cel mai mic lucru, trebuie să avem viață, și nu prin faptul că *spunem* „am credință”, obținem viața, ci prin faptul că credem cu adevărat. Și dacă avem viață, vom aduce și roadele vieții.

După ce am încercat să clarific principiul meu prin exemple, las la latitudinea dvs. aplicarea lui la diferitele dificultăți și contradicții aparente pe care le puteți constata la studiul Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce acum mă voi strădui, cu ajutorul Domnului, să explic pasajele importante din Scriptură, pe care mi le-ați indicat.

2 Petru 2.1

2 Petru 2.1: Dar au fost și falși profeți în popor, după cum și între voi vor fi falși învățători, care vor strecura erezii distrugătoare, tăgăduindu-L și pe Stăpânul care i-a răscumpărat, aducând asupra lor o grabnică pieire.

Primul din aceste pasaje din Scriptură îl găsim în 2 Petru 2.1. Dificultatea pentru dvs. este în cuvintele: „tăgăduindu-L și pe Stăpânul care i-a răscumpărat”. Cu toate acestea, aceste cuvinte nu constituie nicio dificultate deosebită. Domnul are un drept dublu asupra tuturor care trăiesc sub cer, bărbați, femei și copii: un drept de Creator și un drept de Răscumpărător. Cuvintele lui Petru se referă la dreptul al doilea. Învățătorii falși au negat nu numai pe Domnul, care i-a creat, dar și pe Stăpânul, care i-a răscumpărat. Este de mare importanță să-ți îndrepti atenția asupra acestui fapt, deoarece prin aceasta se înlătură mai mult decât o greutate. Domnul Isus Și-a dobândit un drept asupra *tuturor* membrilor rasei umane. Tatăl I-a dat autoritate peste *toată* făptura. De aici vine păcatul celor care Îl neagă. Este un păcat să Îl renegi ca și Creator și este un păcat și mai mare să Îl renegi ca Mântuitor. Aici nu este nicidecum vorba de întrebarea referitoare la nașterea din nou. Apostolul nu spune: „Neagă pe Stăpânul care le-a dat viața.” Dacă ar fi așa, atunci ar exista cu adevărat o dificultate; dar formularea pasajului lasă neatinsă problema perseverenței până la sfârșit.

2 Petru 2.20-22

2 Petru 2.20-22: Pentru că, dacă, după ce au scăpat de necurățiile lumii, prin cunoștința Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, încurcându-se din nou, sunt învinși de acestea, starea lor din urmă este mai rea decât cea dintâi. Pentru că ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă dată lor. Dar li s-a întâmplat după proverbul adevărat: „Câinele s-a întors la vărsătura lui, iar scoafa spălată, la tăvălire în noroi”.

Pasajul al doilea din Scriptură se află la sfârșitul aceluiași capitol în versetele 20 până la 22. Răspândirea cunoașterii Scripturii și a luminii Evangheliei poate avea o influență minunată asupra comportamentului și caracterului unei persoane, care încă nu a cunoscut puterea dătătoare de viață, răscumpărătoare și eliberatoare a Evangheliei lui Hristos. Ar fi aproape imposibil ca acolo unde se citește Biblia și se predică Evanghelia harului să nu se vadă consecințe clare, fără ca pentru aceasta să trebuiască să aibă loc o naștere din nou. Prin influența unei cunoașteri clare și deslușite a „Domnului și Mântuitorului Isus Hristos” se poate renunța la multe obiceiuri rele și la acțiuni imorale, în timp ce inima nu a experimentat binecuvântarea credinței. Dar se va constata întotdeauna că cei care au fost sub influența Evangheliei (adică, dacă această influență a fost doar asupra comportamentului exterior), de îndată ce se pot elibera de ea se scufundă mult mai adânc în mocirla păcatului și sunt conduși la o desfrânare mult mai mare decât o făceau înainte de a intra sub această influență: „Starea lor din urmă este mai rea decât cea dintâi”. Diavolul își găsește plăcerea în a trage pe fostul mărturisitor într-un noroi mult mai murdar decât cel în care se afla înainte, în care s-a tăvălit înainte în zilele necunoștinței și ale nebuliei sale nepăsătoare. Prin urmare, cât este de necesar să insistăm asupra unei predări complete a inimii Domnului Isus a tuturor celor cu care intrăm în contact,

astfel încât să se producă în ei nu numai o schimbare exterioară, ci pentru ca prin aceasta ei să primească viața - o viață pe care cel care o posedă nu o poate pierde niciodată. Pasajul din Scriptură de mai sus nu conține absolut nimic despre ceea ce ar putea să neliniștească oile lui Hristos, dar conține avertismente foarte serioase pentru cei care, chiar dacă pentru o vreme s-au îmbrăcat în haine de oaie, în realitate niciodată nu s-au diferențiat de un „câine” sau de o „scroafă”. Același adevăr ne este prezentat sufletelor noastre și în Evrei 6, căci acolo citim:

Evrei 6.4-6

Evrei 6.4-6: Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, și au căzut, să fie reînnoiți, spre pocăință, căci ei răstignesc pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu, făcându-L să fie batjocorit.

Aceste cuvinte au derutat deja pe unii. Cu toate acestea, explicarea lor este simplă, de îndată ce ne gândim numai la două persoane din Sfânta Scriptură, care s-au aflat într-o astfel de stare. Ne referim la Saul și la Iuda. Amândoi au fost iluminați, amândoi au gustat din darul ceresc, amândoi au fost făcuți părtași la Duhul Sfânt (ca dar). Saul a profetizat prin Duhul Sfânt; Iuda a vestit Evanghelia, a făcut minuni și a scos demoni. Dar nici unul dintre ei nu a fost născut din nou și de aceea au mers în pierzare, atunci când au devenit necredincioși. La fel pot exista în comunitatea creștină și persoane care se aseamănă cu ei și care, ca și ei, pot deveni apostatați sau cad și se pierd. Apoi iese la iveală la sfârșit că ei nu au fost născuți din nou, oricât de multă lumină și de multe daruri ar fi avut. O persoană născută din nou nu poate deveni în acest sens apostat sau să cadă, ci ea va fi păstrată până la sfârșit prin puterea lui Dumnezeu (1 Petru 1.5).

Domnul spune în Ioan 15.2,6:

Ioan 15.2,6

Ioan 15.2,6: Pe orice mlădiță în Mine care nu aduce rod, o îndepărtează; și pe oricare aduce rod, o curăță, ca să aducă mai mult rod. ... Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ei le adună și le aruncă în foc și sunt arse.

Pentru a explica aceste cuvinte, este necesar să subliniem diferența dintre ramurile viței de vie și mădularele trupului lui Hristos. Nimeni nu poate fi un mădular din trupul lui Hristos dacă nu este născut din nou. Trebuie să fi murit și înviat cu Hristos pentru a putea fi un mădular al trupului Său. O ramură de viță de vie, dimpotrivă, este oricine are o relație cu Hristos, chiar dacă aceasta este doar printr-o mărturisire exterioară. Ținând cont de acest lucru, explicarea cuvintelor lui Isus nu este dificilă, căci atunci rezultă clar din ele că toți cei care au intrat într-o relație cu Hristos doar printr-o mărturisire exterioară, și care, prin urmare, desigur nu produc niciun fruct, vor fi tăiați din viță. În privința aceasta să se facă comparație cu ceea ce spune Pavel despre măslin în Romani 11.

În evanghelia după Matei 12.45 citim:

Matei 12.45

Matei 12.45: Atunci merge și ia cu sine alte șapte duhuri mai rele decât el și, intrând, locuiesc acolo; și starea din urmă a aceluia om devine mai rea decât cea dintâi. Astfel va fi și cu generația aceasta rea.

Ultima propoziție din acest pasaj explică totul. Domnul descrie starea morală a poporului iudeu. Spiritul idolatriei i-a părăsit pe israeliți pentru o vreme, dar numai pentru a se întoarce mai târziu cu ferocitate și violență de șapte ori mai mare, astfel încât starea lor finală va fi semnificativ mai rea decât orice altceva cunoscut în istoria lor până în acel moment. Este clar și evident că aici nu este vorba câtuși de puțin despre credincioșii care cad.

În sfârșit găsim în Apocalipsa 3.11 următoarele cuvinte:

Apocalipsa 3.11

Apocalipsa 3.11: Eu vin curând: ține cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.

În acest pasaj trebuie să ne fixăm privirea asupra a două lucruri: în primul rând, că aici este vorba de o atenționare adresată unei adunări; și apoi: în acest pasaj nu citim: „Ca nu cumva cineva să-ți ia viața”. Un slujitor își poate pierde răsplata, dar un copil al lui Dumnezeu nu-și poate pierde niciodată viața veșnică. S-ar elimina multe dificultăți dacă ne-am îndrepta atenția asupra acestui punct. Relația unui copil este foarte diferită de cea a unui discipol. Siguranța în Hristos este cu totul altceva decât mărturia pentru Hristos. Dacă siguranța noastră ar depinde de mărturia noastră, sau filiația noastră ar depinde de fidelitatea noastră ca discipoli, unde s-ar termina cu noi? Cu siguranță este adevărat că mă bucur cu atât mai mult de relația mea de copil și mărturia mea ca discipol va fi cu atât mai puternică și mai fidelă cu cât înțeleg mai mult siguranța mea. Cu toate acestea, nu trebuie să confundăm aceste două lucruri.

Cineva ar putea spune: „Toate pasajele care vorbesc despre perseverența până la sfârșit și despre biruință par să sugereze că există posibilitatea de a nu persevera și de a nu învinge, deci există și posibilitatea ca în cele din urmă cineva să nu fie salvat.” La aceasta nu pot să vă răspund decât că voi considera întotdeauna că am avut fericirea de a examina împreună cu dumneavoastră toate pasajele la care vă referiți, pentru a vă dovedi, prin harul lui Dumnezeu, că nici unul dintre aceste pasaje din Scriptură nu este în contradicție cu întrebarea importantă referitoare la perseverența până la sfârșit, și că, dimpotrivă, fiecare pasaj, fie în sine, fie în contextul în care se află, dovedește că este în perfectă armonie cu adevărul siguranței veșnice chiar și a celui mai slab miel care aparține turmei lui Hristos.

Domnul să consolideze sufletele noastre tot mai mult în adevărul Său și să ne păzească spre glorificarea Numelui Său!